

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.972 van 21 december 2011
in de zaak A. 198.689/XIV-32.721**

In zake :   1. XXX
                      2. XXX
                      in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
                      vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
                      XXX
                      XXX
                      XXX
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door
                      advocaat Julie Tieleman
                      kantoor houdend te 1210 Brussel
                      Haachtsesteenweg 55
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1.   Het cassatieberoep, ingesteld op 3 januari 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 52.925 van 13 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2.   Bij beschikking nr. 6466 van 27 januari 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julie Tieleman, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers ontvangen op 29 augustus 2010 ieder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, genomen door de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Op 28 september 2010 stellen de verzoekers tegen die beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 13 december 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (EVRM) van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, (Richtlijn 2004/83) van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 39/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekers voeren aan dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vastgelegde formele motiveringsplicht aan de overheid de verplichting oplegt om in een beslissing de feitelijke en juridische gronden van die beslissing uiteen te zetten. Wanneer dwingende bepalingen van internationaal recht worden ingeroepen voor een aanvraag om machtiging tot verblijf, moet de dienst Vreemdelingenzaken de motivering dienaangaande opnemen in een bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk bevel kan volgens de verzoekers niet worden gegeven voordat een gemotiveerde beslissing over een aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op een mogelijke schending van een dwingende bepaling van internationaal recht, is genomen.

In de huidige zaak hadden de verzoekers met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend omdat de verzoekster in A niet de levensnoodzakelijke medische behandeling zou kunnen krijgen, hetgeen zij in strijd met artikel 3 van het EVRM achtte. In de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt niet naar die aanvraag verwezen. In het bestreden arrest wordt slechts naar

eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten verwezen om te stellen dat de verzoekers geen belang bij het aanvechten van de thans in het geding zijnde bevelen zouden hebben, hoewel de verzoekers in hun verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hadden gewezen op een ernstig risico op schending van artikel 3 van het EVRM en op het feit dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienaangaande geen motivering bevatten. Daarom achten zij de formele motiveringsplicht geschonden. Het ingeroepen middel, zijnde van openbare orde, kon niet onontvankelijk worden verklaard.

De verzoekers benadrukken nog dat zij in hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voldoende elementen hadden aangebracht om ernstige en zwaarwichtige gronden aan te tonen die wijzen op een risico op foltering of mensonterende behandeling bij een terugkeer naar A, met name medische attesten over de noodzaak van een medische behandeling en opvolging en verslagen waaruit het gebrek aan die hulp en opvolging in A blijkt, dit in tegenstelling tot hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft besloten. Deze laatste heeft in wezen ook met volle rechtsmacht en daardoor in strijd met artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet gehandeld door zelf te oordelen dat de verzoekers bij een eventuele terugleiding geen ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Ten slotte doen de verzoekers gelden dat zij tot de betekening van het bestreden arrest niet wisten dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen en dat zij ieder rechtsmiddel tegen die beslissing verliezen vermits ieder beroep tegen die beslissing zonder belang zou worden verklaard omdat zij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.

5. In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekers toe dat zij niet vragen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State in de huidige zaak met volle rechtsmacht zouden oordelen, doch enkel om te oordelen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangehaalde bepalingen en beginselen heeft geschonden door de aanvankelijk bestreden beslissingen niet te vernietigen. Het gaat er niet om een uitspraak te doen dat deze of gene ziekte al dan niet een reëel risico met zich meebrengt, wel om de vaststelling dat de verzoekers fundamentele rechten hadden ingeroepen en dat men heeft

nagelaten hen te informeren waarom deze rechten bij een terugkeer naar A niet zouden worden geschonden.

Beoordeling

6.1. De verzoekers zetten nergens uiteen op welke wijze artikel 15 van Richtlijn 2004/83 met het bestreden arrest zou zijn geschonden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Hoewel artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen als dusdanig niet van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, kan in het licht van een cassatiemiddel worden onderzocht of de aangehaalde bepalingen in het bestreden arrest zijn geschonden door te stellen dat de aanvankelijk bestreden beslissingen aan die bepalingen zouden hebben voldaan terwijl dit niet het geval zou zijn geweest.

Met het bestreden arrest is geen toetsing van de aanvankelijk bestreden beslissingen aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet of aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen gebeurd, zodat een eventuele foutieve toepassing van die bepalingen niet aan de orde is. Het enige middel is ook in die mate niet-ontvankelijk.

6.3. In het bestreden arrest wordt gewezen op het feit dat er in hoofde van iedere verzoeker reeds een uitvoerbaar en definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten bestaat, respectievelijk van 6 augustus 2009 en 2 september 2009. De eventuele vernietiging van de bevelen die tot het thans bestreden arrest hebben geleid, kon de rechtstoestand van de verzoekers dus niet wijzigen. Derhalve is in het bestreden arrest op wettige wijze besloten dat de gevorderde vernietiging geen nuttig effect kon sorteren, zodat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk was bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de kritiek van de verzoekers als mochten de latere bevelen om het grondgebied te verlaten, die dus tot het bestreden arrest hebben geleid, niet zijn gegeven alvorens een beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet was genomen en ter kennis van

de verzoekers was gebracht. Vermits het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet op juridictionele beslissingen van toepassing zijn, kan de schending daarvan overigens niet tegen het bestreden arrest worden opgeworpen.

De verzoekers stellen verder ten onrechte dat uit het bestaan van de bevelen om het grondgebied te verlaten ook een gebrek aan belang bij een beroep tot nietigverklaring tegen de negatieve beslissing over hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou volgen.

Waar de verzoekers met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM op de medische toestand van de verzoekster, op de noodzaak van een medische behandeling met een verdere opvolging en op het gebrek aan mogelijkheid daartoe in A wijzen, stellen zij een appreciatie ten gronde voor, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermog in de beoordeling van de feiten te treden. Anders dan de verzoekers voorhouden, is artikel 3 van het EVRM bovendien niet van openbare orde.

In het bestreden arrest wordt geen eigen beoordeling ten gronde gemaakt van de medische toestand van de verzoekster en van de toestand in A. Er wordt enkel aangegeven wat de verzoekers aanvoeren waarna wordt besloten dat de verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aantonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft wat dat betreft geen uitspraak met volle rechtsmacht gedaan en artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet niet geschonden, zoals de verzoekers nochtans voorhouden.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen